

РЕШЕНИЕ

№ 19657

гр. София, 20.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **7100** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба депозирана от Ж. А. Е., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв.К. Д., срещу ЗППАМ № 25 -4332 – 002786 от 20.05.2025 г., издадена от ПИ в Отдел ПП – СДВР за налагане на ПАМ по чл.171, т.2 б. „м“ от ЗДвП.
В жалбата се твърди, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна, издадена при липса на компетентност, в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят оспорва описаната в акта фактическа обстановка и подробно развива твърдения за действително случилата се според него такава. На следващо място се оспорва действителността на акта поради липса на подпис на издателя, като в тази връзка се оспорва и неговата компетентност. Твърди се още, че АУАН, въз основа на който заповедта е издадена, не е надлежно връчен, с което е нарушено правото на защита. Последно е жалбата се излагат съображения за приложимост на чл.28 от ЗАНН. По същество от съда се иска да отмени оспорваната заповед и присъди сторените в производството разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата.
Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява.
Софийска градска прокуратура не е заявила становище по основателността на жалбата.
Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 18.05.2025г. около 23:30 часа жалбоподателят Ж. А. Е. влязъл с личния си автомобил марка „М. Ц450 А.“ с рег. [рег.номер на МПС] на територията на надземния паркинг на магазин К., находящ се в [населено място], [улица]. По същото време и място на територията на паркинга навлязъл с друг лек автомобил неговият приятел В. В. С.. Там, двамата водачи започнали преднамерено да извеждат управляваните от тях автомобили извън контрол, което довело до така наречения „дрифт“. Действията им били забелязани от служители на магазина, които затворили паркинга, така че да препятстват напускането му от двамата нарушители и незабавно сигнализирали на телефон 112. Последното се случило в 23:36 часа на 18.05.2025г. До пристигане на дежурния патрул едно от лицата също позвънило на спешния телефон, за да съобщи, че са заключени на паркинга на магазина.

На място пристигнал полицейски екип в състав Л. Ш. и Кр. Ц., които установили двамата водачи и снели сведения от намиращите се на място свидетели.

За горното срещу жалбоподателят Е. бил съставен АУАН серия GA 859398 от 19.05.2025г. затова че на 19.05.2025г. около 00:45 часа в [населено място] на [улица] на подземен паркинг в магазин К. управлявал л.а. марка „М. Ц450 А.“ с рег. [рег.номер на МПС], лична собственост, като при потегляне преднамерено извежда управлението на автомобила извън контрол, което довежда до загуба на сцепление на гумите с пътната настилка, с което създава опасност за останалите участници в движението и живота и здравето на хората, с което виновно нарушил чл.104Б, т.2 от ЗДвП. Водачът отказал да подпише акта.

Във връзка с така издадения АУАН на 20.05.2025г. била съставена и процесната заповед, с която спрямо Ж. А. Е. била наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2, б.М от ЗДвП - временно спиране от движение на ППС за срок от 3 месеца, като със същата е отнето и СУМПС №[ЕИК]. Като мотиви за съставянето на ЗПАМ е посочен издадения АУАН и възпроизведена идентична на горепосочената фактическа обстановка.

Заповедта е връчена срещу подпис на 12.06.2025г., жалбата срещу която е изпратена на 25.06.2025г.

Горната фактическа обстановка се установява от представените към административната преписка доказателства и събраните в хода на съдебното производство.

Преди всичко безспорно в хода на производството е установено, че на 18.05.2025г. около 23:30 часа на паркинга на магазин К., находящ се в [населено място], [улица] жалбоподателят Е. е осъществил с личния си автомобил марка „М. Ц450 А.“ с рег. [рег.номер на МПС] действия разпознаваеми като т.нар „дрифтене“. Този извод съдът прави от представените по делото 4 броя сведения от лица очевидци и представените записи от спешен телефон 112. За тези обстоятелства в хода на производството показания дадоха В. В. С. и В. К. Е., които обаче съдът не кредитира като достоверни. Свидетелят С. е другото лице, намиращо се по същото време и място с жалбоподателя и лично извършващ действия по дрифтене. Следователно представената пред съда версия се явява и защитна такава, доколкото за същите обстоятелства са налице основания за ангажиране на собствената му административна отговорност и същата не кореспондира на представените от свидетелите сведения по отношение на чиято обективност и съдът не установява основания за съмнения. Относно свидетеля Е. съдът установява, че същата се явява майка на жалбоподателя, като показанията които излага са за обстоятелства станали й известни от телефонен разговор със сина й. За да не се ползват с доверието на съда показанията на този свидетел, освен очевидната чисто житейска заинтересуваност на свидетеля от изхода на спора, решаващо за съда се явява обстоятелството, че същият не пресъздава лично възприети от него факти и обстоятелства от значение за спора, т.е. нейните показания са вторичен/ произведен източник на доказателства. Същевременно по делото са налични сведения от лица-очевидци на

случилото се, които са първичен източник на доказателствен материал и всякога се кредитират приоритетно. По отношение на тези лица не са установени обстоятелства, които да внесат съмнения в достоверността на изложените от тях твърдения, поради което се ползват с доверието на съда.

На следващо място от приложената справка от КАТ се установява обстоятелството, че автомобил марка „М. Ц450 А.“ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на жалбоподателя.

При тази фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена от активно легитимирана страна, адресат на оспорената заповед, чиито права и законни интереси са неблагоприятно засегнати от нея. Същата е подадена в срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество, е основателна поради следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.8 от АПК, когато административният акт се издава в писмена форма, той съдържа дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му; когато органът е колективен, актът се подписва от председателя или от негов заместник. Със спазването на изискването административният акт да е подписан от лицето, посочено като негов издател, се удостоверява авторството на обективизираното в заповедта волеизявление.

Към жалбата е представен препис от връчената заповед, в която липсва подпис на издателя.

В представената от административния орган преписка съдът установява два заверени преписа на издадената заповед. Единият идентичен на представения с жалбата, който е без подпис на издател, но със саморъчно положени подпис и дата на жалбоподателя в полето за разписка и втори, в който има положен подпис на издателя, но полето за разписка е празно.

Разпоредбата на чл. 152, ал.2 от АПК вменява на администрацията задължението да комплектова и изпрати на съда заверено копие от цялата преписка по издаването на акта. Заверката за вярност на акта, извършена от длъжностно лице от състава на администрацията, определя преписът като официално заверен с доказателствената сила на първообраза (арг. от чл.179 ал.2 ГПК). Видно, заповедта не е подписана с електронен подпис, което означава, че следва да има мокър такъв. Представените два преписа водят до извода, че има два оригинала на един и същи документ, но с различно съдържание. Върху връчения акт няма подпис на издател, но няма и отбелязване от връчващия го, че същият представлява препис на евентуално съществуващ подписан оригинал. Следователно същото няма качеството на акт. В тежест на административния орган е да обезпечи доказателствено законосъобразното издаване на акта, в което несъмнено се включва компетентността на издателя и спазването на предвидената от закона форма. В хода на производството от страна на ответника не са ангажирани съответните доказателства, включително чрез представяне на оригинали или излагане на съответните съображения за наличието на два акта. Съдът не дължи изследване на причините за представяне на неподписан препис от административния акт като част от административната преписка или непредставянето му подписан в оригинал.

С оглед изложеното, без да е подписан административния акт, не съществува обективизирано в писмената форма за действително волеизявление на административен орган, насочено към пораждаване на разпоредените правни последици. В тази насока е и практиката на Върховния административен съд на Република България в Решение №10791 от 27.10.2021г. по адм. д. №3528/2021г., VIII о.; Решение №8420 от 12.07.2021г. по адм. д. №2940/2021г., VIII о. и др.

Предвид гореизложеното съдът намира, че доколкото по отношение на обжалваната заповед е установено наличието на най-тежкия порок, поради издаването ѝ в нарушение на изискванията за форма, същата следва да бъде обявена за нищожна.

За пълнота на изложението съдът ще добави, че в хода на производството е установена фактическа обстановка различна от вписаната в процесната заповед, съгласно която мярката е наложена за това, че на 19.05.2025г. около 00:45 часа в [населено място] на [улица] на подземен паркинг в магазин К. жалбоподателят управлявал л.а. марка „М. Ц450 А.“ с рег. [рег.номер на МПС], лична собственост, като при потегляне преднамерено извежда управлението на автомобила извън контрол, което довежда до загуба на сцепление на гумите с пътната настилка, с което създава опасност за останалите участници в движението и живота и здравето на хората, към който момент обаче тези действия са били преустановени. Същите безспорно са извършени, но на 18.05.2025г. около 23:30 часа. С оглед горните установявания обаче, последното е и релевантно.

При този изход на делото разноски се следват на жалбоподателя, който своевременно е заявил претенция за присъждането им. В хода на производството с представени писмени бележки от страна на ответника е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, но същото е бланкетно и с оглед разпоредбата на чл.78 ал.5 от ГПК /изм. – ДВ бр.17/2026 г./ приложим на основание чл.144 от АПК следва да бъде оставено без уважение.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-002786/20.05.2025г., посочено като издадена от Полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция, с която на основание чл.171, т.2, б.“м“ от Закон за движението по пътищата, на Ж. А. Е., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес е наложена принудителна административна мярка (ПАМ)- временно спиране на ППС за срок от 3 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Ж. А. Е., ЕГН [ЕГН] сумата от 1027,69 /хиляда двадесет и седем евро и шестдесет и девет цента/ разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.